

Sygn. akt I C 1083/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 11 kwietnia 2019 r. w J.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko G. C.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

II. kosztami postępowania obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Sygn. akt I C 1083/18 upr.

Uzasadnienie wyroku zaocznego z dnia 11 kwietnia 2019 r.

Powód (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) domagał się zasądzenia od G. C. kwoty 180,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazał, że dochodzona kwota stanowi wierzytelność, wynikającą z zawartej pomiędzy pozwaną a (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). Powód nabył wierzytelność wynikającą z tej umowy na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 21.11.2017 r. Na dochodzoną kwotę skalają się kwoty objęte fakturami szczegółowo wskazanymi w pozwie.

Pozwana została zawiadomiona o dokonany przelew pismem z dnia 07.02.2018 r. Wezwanie do zapłaty pozostało jednak bezskuteczne.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiła się na wyznaczone posiedzenie Sądu, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana G. C. zawarła w dniu 13 stycznia 2017 r. z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) na warunkach określonych w Regulaminie Świadczenia Usług (...), w wariantcie oferty i taryfy (...) (kserokopia umowy – k.9-12, regulamin – k.15-24, cennik oferty freedom – k.25-32). Z tytułu świadczonych usług operator wystawił pozwanej faktury: w lutym 2017 r. na kwotę 61,88 zł, w marcu 2017 r. na kwotę 29,70 zł, w

kwietniu 2017 r. na kwotę 29,70 zł, w maju 2017 r. na kwotę 29,70 zł, w czerwcu 2017 r. na kwotę 29,70 zł (faktury wraz z rozliczeniem szczegółowym – k.34-53).

Powód (...) z siedzibą w Z. w dniu 21.11.2017 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę zakupu wierzytelności, której przedmiot stanowią wierzytelności określone w Załączniku nr 1 i 1a do umowy, przysługujące cedentowi w stosunku do dłużników, a wynikające z zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (kserokopia umowy – k.57-60, kserokopia rejestru handlowego kantonu (...) firmy powoda wraz z tłumaczeniem – k.66-68, odpisy KRS spółki (...) S.A. i spółki (...) Sp. z o.o.- k.69-79).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, co do których nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności, z tym zastrzeżeniem, że Sąd nie uznał za dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. wydruku komputerowego przedstawionego na k.56, zatytułowanego jako „wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 listopada 2017 roku – zestawienia wierzytelności”; ponieważ nie jest on podpisany przez obie strony umowy. Nie został on też – tak jak umowa cesji – poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radą prawnym, ani nawet opatrzony jego parafką czy pieczęcią. Jest to zatem pismo sporządzone jednostronnie przez nieznanego autora, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone w treści w nim podanej. Przedmiotowego pisma nie sposób uznać także za kserokopię wyciągu z Załącznika nr 1 lub 1 a do umowy zakupu wierzytelności z dn. 21.11.2017 r.

Dla uznania kserokopii za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści odwzorowanej kserokopią niezbędne jest oświadczenie o istnieniu takiego oryginału, czyli poświadczenie kserokopii za jej zgodność z oryginałem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98, OSNC 1999/3/52; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00, OSNC 2004/1/9). Kserokopia dokumentu nie może być też przyporządkowana do tzw. innych środków dowodowych, o których mowa w art. 308 k.p.c. Jeżeli niepoświadczona kserokopia nie może być uznana za dokument, to nie może ona być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, wymienione w art. 308 k.p.c. dowody z innych dokumentów niż określone w art. 243 1 k.p.c. mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, LEX nr 78358).

Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie własnych twierdzeń.

W zaistniałych okolicznościach Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu wierzytelności określonej pozwem.

Sąd rozważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanej na rozprawę (jak to miało miejsce w tej sprawie) prowadzi – co do zasady – do wydania wyroku zaocznego, przy przyjęciu za prawdziwe nie budzących uzasadnionych wątpliwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych – art. 339 § 2 k.c. Nie zwalnia to jednak Sądu z konieczności zbadania zgodności roszczenia powoda z prawem materialnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. sygn. akt: I CKU 176/97 , LEX nr 37430).

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione wobec nie wykazania przez powoda faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu wierzytelności określonego pozwem.

Powód w tym zakresie powołuje się na zakup wierzytelności z dnia 21.11.2017 r. Z samej treści umowy cesji nie wynika, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono

w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne ujęte w Załączniku nr 1 i 1 a. Powód nie przedstawił do akt sprawy wyciągu z w.w. załączników w zakresie odnoszącym się do osoby pozwanej G. C..

Należy natomiast podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. Dane personalne pozwanej nie zostały wskazane nawet w wydruku, który powód przedłożył jako wyciąg z załącznika do umowy przelewu. Jak już wyżej wskazano, jest to pismo sporządzone jednostronnie przez nieustaloną osobę, nie podpisane przez żadną ze stron umowy przelewu, co wyklucza uznanie go za element treści umowy przelewu.

W zaistniałych warunkach podstawa faktyczna powództwa jest niepełna, a wobec wskazanych wątpliwości, rozstrzygnięcie sprawy nie może zostać oparte na samych twierdzeniach powoda, lecz wymaga odwołania się do ogólnych reguł dotyczących ciężaru dowodu w procesie.

Należy przy tym mieć na uwadze, że przelewy wierzytelności są obecnie zjawiskiem powszechnym i na rynku jest wiele podmiotów zajmujących się masowym skupowaniem wierzytelności. Część wierzytelności wobec konsumentów, którym ustawodawca daje przecież szczególną ochronę, jest przedmiotem czasem nawet wielokrotnych umów cesji i to w bliskich odstępach czasowych. Okoliczności te sprawiają, że wykazanie faktu cesji wierzytelności przysługującej przedsiębiorcy wobec konsumenta, nie może budzić żadnych wątpliwości.

Wobec uznania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia – na podstawie art. 509 k.c. i 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.